

ren kan se saaledes paa det, at han med Tilslutning fra Finansudvalget kan forhøje Prisen for Sukker til Industribrug, maa ganske det samme gælde for Sukker til Husholdningsbrug. Begge Dele staar i samme Stykke, paa ganske samme Maade.

Naar den højtærede Indenrigsminister saa gerne vil give det Udseende af, at jeg med min Maade at tage Sagen paa havde forhindret den i at komme frem, og at dette koster Staten $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. hver Maaned, vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at der i Bemærkningerne til det foreliggende Lovforslag staar: „under Hensyn til, at de paagældende næringsdrivende i den forløbne Del af Høstaaret har betalt under Produktionspris for Sukkeret.“ Der siges dog altsaa, at Ministeren har været paa det rene med, at Industrien, saa længe dette Høstaar har været, har betalt under Produktionsprisen. Det undrer mig derfor noget, at den højtærede Minister vil bebrejde mig, at jeg har sinket Sagen en Maaned, hvad jeg for Resten ikke vidste vilde blive Tilfældet. Jeg anede ikke, at der skulde blive Ministerkrise o. s. v., Ministeren derimod har vidst, at Sukkeret blev solgt til Industrien til en lavere Pris, end det kostede Staten; derfor burde han, skønner jeg, naar han vilde sørge for, at Statskassen ikke kom til at lide noget Tab, være kommet frem med Forslag til en Ordning noget tidligere.

Den højtærede Minister udtalte, at det, jeg har foreslaaet her, var et af de Konservatives Bidrag til Dyrtidens Afhjælpning. Jeg ved godt, at man skal være meget forsigtig med her i Tinget at berøre en Sag, naar man ikke siger Ja og Amen til alt, hvor det gælder om at kaste Statsmidler i Grams. Men der kan være Tilfælde, hvor man maa have Lov til at paa-pege, hvad der kunde gøres, saaledes som jeg nu har gjort det her. Den højtærede Minister omtalte, hvilken uhyre Betydning Sukkerforbruget har for Befolkningen. Det hele, en Gennemførelse af mit Forslag vilde medføre af Udgift for hvert Individ i Halvaaret 1. April til 30. September, 0: 26 Uger à $\frac{1}{2}$ kg à 5 Øre, vilde dog kun blive 1 Kr. 80 Øre. Jeg synes ikke, det lyder saa forfærdelig slemt, naar man ser hen til, hvad der ydes Befolkningen i Dyr-tidshjælp, bl. a. gennem det, Staten allerede paa Forhaand giver. Mit Forslag gaar paa ingen Maade ud paa at forhindre, at Forhøjelsen af Prisen paa Industri-sukker træder i Kraft. Det gaar — jeg gentager det — ud paa, at man af Hensyn til Statskassen tager under Overvejelse, om

ikke ogsaa Prisen paa det til Husholdningsbrug rationerede Sukker bør forhøjes, ikke saa meget som Industrisukkeret, men dog saaledes, at de 15 Øres Merudgift til Sukkeret for det sidste Halvaar nogenlunde bliver dækket.

Indenrigsministeren (Rode): Naar det ærede Medlem henviser til Forhandlingerne i Finansudvalget, nævner han stadig, at min Modstand mod hans Udtalelse om, at ogsaa Prisen paa Sukker til Husholdningsbrug burde forhøjes, hvilede paa en Henvisning til, at der maatte en Lovordning til. Det ærede Medlem springer imidlertid over, at jeg, naar jeg havde sagt dette, bestandig tilføjede: og et saadant Forslag vil jeg ikke fremsætte, fordi jeg ikke mener, at denne Sukkerpris bør forhøjes. Fra det øvrige Finansudvalg fik jeg ogsaa ubetinget Tilslutning til denne Modstand mod at forhøje Prisen paa Husholdningssukker, som det ærede Medlem alene har gjort sig til Talsmand for. Hvad jeg har villet sige med dette, at der maatte en Lovordning til at forhøje Prisen paa Husholdningssukker, er dette, at den Bestemmelse, som indsattes i Kornloven, havde til Hensigt at fastslaa en Sukkerpris her i Landet for det kommende Aar, som hele Befolkningen skulde kende, nemlig den, som fremkom ved at nedsætte det foregaaende Aars Standard-Sukkerpris med 8 Øre. Det var Lovens Hensigt, og Loven ønskede saa blot at fastslaa, at det øvrige Sukker, Industrisukkeret, ikke skulde nyde godt af denne Statsnedsættelse. Derfor mente jeg, at den Bestemmelse, som findes i Loven om Bemyndigelse, meget vel kunde forstaas saaledes, at naar alle Parter i Finansudvalgene var enige om, at nu burde Prisen paa Industrisukker forhøjes, kunde det ske uden Opsættelse. Det er altsaa den Opfattelse, det ærede Medlem har haft Held til at hindre gennemført, hvorved han har sinket Ordningen en Maaned og derigennem unddraget Staten $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. efter sine egne Beregninger.

Naar det ærede Medlem siger, at jeg tidligere kunde have fremsat Forslag om Forhøjelse af Sukkerpriserne, har det jo intet hermed at gøre. Jeg fremsatte Forslag om Forhøjelsen af Sukkerpriserne paa det Tidspunkt, da Forholdene laa saaledes klart for mig, at jeg kunde begrunde et saadant Forslag for Finansudvalgene; og jeg har foreslaaet en saadan Forhøjelse, at den var i Stand til at skaffe Staten den forventede Merindtægt af Industrisukkeret, som hele Tiden har været Forudsætningen,